

November 2017, jaargang 17, nr. 31

Inhoud

<i>Woord vooraf</i>	1
<i>S-Interview: Seppe Van Grieken (2007)</i>	1
<i>Sinalumni aan het woord</i>	3
Nieuwe professor in Sinologie	3
Overlijden professor Libbrecht	3
<i>Debtelin</i> : Een boekje vol Mantsjoe	4
Opinie: "Het afschaffen van de richting Slavistiek is tekenend voor de krimpemde Vlaamse blik"	5
Filmnotitie <i>We, the Workers</i> (2017)	6
<i>Proficiat</i>	7
Een doctoraat voor...	7
Een baby voor...	7
Een bruiloft voor...	7
<i>Innige deelneming</i>	7

Sinalumni

Vereniging van oud-studenten Sinologie KUL

P/a Sinologie K.U. Leuven

Blijde Inkomststraat 21

3000 Leuven

<http://www.sinalumni.com/>

Voorzitter: D. Belis / E. Hedebouw

Sinoserv: T. Van Hoey

Webmaster: S. Van Eynde

Penningmeester: N. Standaert

Kerngroep: D. Belis, C. Defoort, E. Erreygers, E. Hedebouw, N. Standaert, K. Stessens, K. Van den Troost, S. Van Eynde, T. Van Hoey, A. Verstegen

Redactie nieuwsbrief:

C. Defoort, E. Hedebouw, K. Van den Troost, T. Van Hoey

Voor meer informatie kan u terecht op onze website, of via e-mail: info.sinalumni@gmail.com

Woord vooraf

David Belis (2008)

Beste Sinalumnus,

Voor je ligt de 31ste editie van onze Sinalumni nieuwsbrief.

In deze editie uiteraard ons vaste S-interview, ditmaal met Seppe Van Grieken (2007). Seppe heeft in China een carrière opgebouwd als cinematograaf. Verder zijn er ook nieuwtjes over Sinologie, een opiniestuk over de afschaffing van de richting Slavistiek, de vaste filmrubriek, en andere sino-weetjes.

Graag herhalen we dat Sinalumni op zoek is naar "nieuw bloed"! Neem gerust contact met ons op, kom eens mee iets eten in *Café Royal*, onze vaste vergaderplek aan het stationsplein, of stuur ons een berichtje via LinkedIn of Sinoserv.

We nodigen ook iedereen uit om deel te nemen aan onze volgende activiteit. Op dinsdag **7 november om 20u** ontvangen we een heel speciale gast. **Olle Linge**, van "Hacking Chinese: A Better Way of Learning Mandarin", zal een ongetwijfeld heel interactieve lezing geven over innovatieve manieren om Chinees te leren. Je kan alvast zijn website eens bekijken: <http://www.hackingchinese.com>. Meer info volgt binnenkort via Sinoserv.

Tenslotte kondig ik met spijt aan dat mijn zevenjarig voorzitterschap van Sinalumni ten einde loopt. Het was zonder twijfel een heel leerrijke en boeiende periode en ik bedank iedereen voor de steun die ik over de jaren ontvangen heb. Els Hedebouw neemt ad interim de fakkel van mij over, tot een nieuwe voorzitter verkozen is.

Nog een prettige nazomer!

S-Interview: Seppe Van Grieken (2007)

Kristien Stessens (2002)

Terwijl Seppe een kungfufilm in Guangzhou draait en zijn eerste langspeelfilm "King of Peking" op verschillende festivals dit jaar te zien zal zijn, vindt hij toch de tijd om een interview te geven. Hierin vertelt hij over zijn traject als fotojournalist, cameraman en cinematograaf in China dat aan de film voorafging, welke invloed zijn studie Sinologie nog steeds op hem heeft en hoe zijn relatie met China veranderd is.

KS: Wat heb je na je studies in Leuven gedaan?

Ik ben in de zomer van 2008, net na mijn afstuderen in Leuven, naar Beijing vertrokken. Ik had een specialisatiebeurs van de Vlaamse Gemeenschap gekregen om aan de Beijing Film Academy (BFA) fotografie te gaan studeren. Ik had erg veel zin in het avontuur en de drukte van een stad als Beijing. Na een paar weken op de BFA campus verhuisde ik naar een hutongkamertje in de buurt van de Verboden Stad. Ik woonde in bij mijn worstelleraar, een erg interessante man die na vele jaren in het gangstermilieu een gezin was gestart en zich concentreerde op het onderwijzen van zijn krijgskunsten (*bagua* en *shuaijiao*). Ik kwam al snel aan de bak bij Getty Images, vooral op sets van commerciële fotoshoots maar ook als fotojournalist en als sportfotograaf.

Mijn hutongkamer – 4 op 4 meter, geen warm water of verwarming – werd na een jaar best iets te veeleisend. Dat eerste jaar was echt een soort van back-to-basics jaar en een periode van intense “ver-Chinezing”. Dat werd me toch allemaal wat teveel en ik had nood aan comfort en mensen met wie ik meer deelde dan curiositeit voor het andere.

De jaren die volgden werden mijn gouden jaren in China. Ik ontdekte video en kreeg allerlei kleine

commerciële opdrachten als cameraman; op de expo in 2010 in Shanghai maakte ik een videoserie die ik met veel succes aanbood aan de paviljoenen daar. Dat werk zorgde ervoor dat ik het aanbod kreeg om voor het VRT-journaal nieuws te draaien. Ondertussen woonde ik in een huis met een bende leuke mensen van over de hele wereld die hun ervaringen in dit gekke land met elkaar konden delen en plaatsen.

Na enkele jaren van video-opdrachten begon ik te dromen van werk in de filmindustrie. Ik had best wat vrienden en kennissen van de filmacademie en traag maar zeker kwamen er wat fictieopdrachten binnen. De laatste drie jaar in Beijing woonde ik alleen in een erg leuke duplex met dakterras bij Sanyuanqiao. Ik was in zes jaar tijd van het ene extreem naar het andere gegaan: in de hutong ging ik dagelijks naar het badhuis, at ik 10-kuai-maaltijden en deed ik op zondag m’n was met de hand in de smalle steegjes voor m’n deur. In Sanyuanqiao kookte ik dagelijks met ingrediënten van de foreign food market en reed ik in een omgebouwde driewieler die ik bij wijze van practical joke had uitgebouwd tot een zwarte Audi op 3 wielen.

Toch had ik genoeg van die “Chinese dream”-ervaring en voelde ik me alsminder op m’n plaats tussen de Chinezen. In 2014 verhuisde ik naar Amsterdam om me voor twee jaar voornamelijk op filmstudie te concentreren en wat inspiratie bij te tanken. Tijdens het eerste jaar in Amsterdam ben ik in de zomer terug naar Beijing gegaan om m’n eerste langspeelfilm als cinematograaf te draaien. “King Of Peking” is de titel en hij is dit jaar op de festivals aan het touren. We hadden onze première op het Tribeca filmfestival, en in november speelt hij op het Helsinki festival. Ik hoop in de toekomst vaker terug te keren naar China voor dit soort kleinere indie-projecten (n.v.d.r. onafhankelijke filmprojecten).

KS: Waar ben je nu mee bezig?

Sinds een jaar ben ik terug in België komen wonen. Ik was in de afgelopen drie jaar alles tezamen bijna twee jaar in China voor filmopdrachten, maar mijn plan is me toch ook professioneel iets meer op België te concentreren. Op dit moment ben ik in Guangzhou een kungfufilm aan het draaien voor een Hongkongse regisseur, Yuan Woo-Ping. Het is een erg groot project en ik moet eerlijk zeggen dat het een serieuze uitdaging is. Ik spreek geen Cantonees en visueel ben ik niet echt een actiefilmkenner, maar zoals altijd in China is het een erg intense ervaring!

KS: Wat vond je het meest waardevol aan je opleiding?

Sinologie was voor mij echt een ongelooflijk goede ervaring. Ik was me er erg bewust van hoe uitzonderlijk goed we als studenten begeleid werden. Ik geloof echt dat die periode van het leven het perfecte moment is om de relativiteit van culturele systemen en manieren van communiceren te leren inzien en Sinologie was voor mij een soort van voorbereiding op "space travel"; ik heb altijd het gevoel gehad dat China een andere planeet was – iets dat me bij momenten erg heeft aangetrokken.

Ik volgde de cultuurhistorische tak binnen Sinologie. De filosofische vakken waren voor mij de absolute hoogtepunten. Veel van de ideeën die ik toen leerde appreciëren spelen nog steeds een grote rol in mijn dagelijks leven denk ik.

KS: Ontbrak er iets?

Niet dat ik kan bedenken, nee.

KS: Zou je opnieuw Sinologie gaan studeren als je kon terugkeren in de tijd?

Dat is altijd een lastige vraag en puur uit principe denk ik dat het nutteloos is iets te willen veranderen moest je het opnieuw kunnen doen. China is bij momenten een zegen en een vloek voor mij. Het is geen makkelijke planeet om van te ontsnappen als space traveller. Er zijn best wel al momenten geweest waarop ik wou dat ik nooit was vertrokken naar China, maar over het algemeen ben ik best blij met wat Sinologie me gebracht heeft tot nu toe.

De rest van het interview met Seppe waarin hij onder andere zijn meest beklijvende herinnering aan zijn studententijd in Sinologie onthult en spreekt over zijn hobby's, kan je lezen op <http://www.sinalumni.com>.

Sinalumni aan het woord

In deze rubriek laten we jullie, Sinalumni, aan het woord. Zit er een interessante anekdote, verhaal of mededeling in jouw pen? Laat die er dan uitvloeien en stuur het resultaat naar onze redactie: kvdt11@hotmail.com

Nieuwe professor in Sinologie

Nicolas Standaert

Dr. Valeria Zanier (1970) is vanaf het nieuwe academiejaar aangesteld als professor in de richting Sinologie. Dr. Zanier behaalde een Master in de geschiedenis van de Universiteit van Perugia in Italië (1996) en een doctoraat van de Ca' Foscari Universiteit in Venetië (2008). Haar proefschrift had als titel: "Media Discourse on Economic Development in Transitional China" (2008). Tussen deze twee diploma's in werkte ze als assistent van de directeur van de Chinees-Italiaanse Kamer van Koophandel in Beijing. Na haar doctoraat werd Dr. Zanier benoemd tot docent aan de Università Ca' Foscari, waar ze aangesloten was bij het departement van de Aziatische en Noord Afrikaanse Studies en het departement Economie. In 2013 werd ze vervolgens een onderzoeker aan het department van de Internationale Geschiedenis aan de London School of Economics (LSE). Haar onderzoek richt zich vooral op de moderne ontwikkeling van China, en op de rol van bedrijven, ondernemers, ondernemersorganisaties en regionale overheden en hun verhouding met nationale overheden. Methodologisch gesproken combineert ze politieke, economische en sociale geschiedenis. We verwelkomen haar van harte en hopen dat ze zich snel zal thuis voelen in onze studierichting.

Overlijden professor Libbrecht

Carine Defoort (1983)

Ulrich Libbrecht (1928-2017) overleed op achtentachtigjarige leeftijd. Hij was de stichter en eerste professor van de Sinologie aan de KU Leuven in 1978. Hij doceerde een hele reeks vakken, maar het liefst "Chinese filosofie" en "comparatieve filosofie." Andere vakken waren: alle niveaus van "Klassiek Chinees", "Boeddhistische teksten" en "Geschiedenis van de wetenschappen in China." Ook al sprak hij geen mandarijn, toch heeft hij ervoor gezorgd dat het programma vanaf 1979 sterk inzette op de lessen

taalverwerving. Bovendien heeft hij ook de huidige, mooie locatie van de bibliotheek kunnen verwerven. Het argument voor deze speciale gunst was dat er te veel Chinese boeken waren. Hij was een bevoegen spreker die tijdens honderden lezingen doorheen Vlaanderen de oosterse filosofie toegankelijk maakte voor een groot publiek. Met veel gevoel voor humor nodigde hij daarbij zijn toehoorders uit hun gekende westerse denkkaders te verlaten en Chinese en Indische ideeën een plaats te geven in hun kijk op de wereld. Om dit idee verder te verspreiden richtte Prof. Libbrecht in 1989 de School voor Comparatieve Filosofie op in Antwerpen. Deze school organiseert nog steeds regelmatig lessen over comparatieve, westerse en oosterse filosofie. Naast zijn academische arbeid, was hij geëngageerd in diverse natuurverenigingen. Zo was hij medeoprichter van het Milieufrent Omer Watez en een van de drijvende krachten achter wat nu vzw Natuurpunt heet.

Debtelin: Een boekje vol Mantsjoe

Mario Cams (2010)

Vorig jaar werd een ambitieus nieuw tijdschrift geboren waarin de klassieke Mantsjoe taal en literatuur in de kijker staan. (Geheugensteuntje nodig? De Mantsjoes heersten van 1644 tot 1911 over China tijdens de Qing-periode). Maar *Debtelin*, het Mantsjoe woord voor ‘boekje’, is allesbehalve een klassiek tijdschrift. Crowdfunding zorgde voor de financiering van het project en het is dus inhoudelijk toegankelijk voor een breed publiek. *Debtelin* is er bovendien niet enkel op papier: het is een on- en offline tijdschrift waarbij papier en digitaal elkaar naadloos aanvullen. Codes in het papieren boekje geven toegang tot een luisterversie en extra visuele prikkels online. Maar wat het tijdschrift wellicht het meest uniek maakt, is dat Fresco Sam-Sin en zijn studenten Mantsjoe aan de Universiteit Leiden er met hart en ziel aan werken, aangevuld met bijdrages van mantsjoerologen en sinoloog-historici vanover de hele wereld (waaronder ondergetekende).

Het eerste volume (2016) bevatte uitsluitend vertalingen naar het Nederlands en draaide rond het thema ‘onderweg’. Van de brieven die de grote Elhe Taifin khan (beter gekend bij sinologen als de Kangxi keizer) aan zijn omaatje in Peking schreef tijdens een reis die hem tot ver boven de Grote Muur bracht, tot het dagboek van de Vlaamse missionaris Ferdinand Verbiest geschreven tijdens diezelfde reis als lid van de keizerlijke entourage, evenals de optekeningen en hartenkreten van Mantsjoe soldaten die tot diep in de

jungles van het zuidwesten en in het uiterste noorden langs de Amoer trekken: de teksten geven stuk voor stuk een intieme kijk in het leven van de Mantsjoe.

Die eerste editie bevatte als omslag een indrukwekkende uitvouwbare kaart waarop de routes uit de teksten aangeduid staan, zodat je zelf toch ook een beetje kan meereizen. De kaart bevat plaatsnamen in het Mantsjoe en in het Chinees, de twee officiële talen van de Qing, en is in feite een atlas van het volledige Qing territorium omstreeks 1700, de periode waaruit de meeste van de teksten dateren. Voor de geïnteresseerden: er zijn nog exemplaren beschikbaar!

Nieuwsgierig? Volume twee komt eraan (in het Engels deze keer) en heeft als thema “boogschieten”, de veelzijdige kunst en trots van de Mantsjoes. Kleine teaser: in een van de verhaaltjes trekt Nurhaci, Mantsjoe überleider en heldhaftige macho, een mooie jurk aan als vermomming om zo een indringer neer te pijlen tijdens een nachtelijke storm.

Opnieuw zal er online veel te beleven zijn, waardoor de geheimen van het boogschieten, net als de tochten uit de eerste editie, helemaal tot leven komen. Een echte aanrader voor iedereen die nieuwsgierig is naar de vaak wat vergeten diversiteit aan volkeren, talen en culturen uit de Oost-Aziatische geschiedenis, zonder dewelke het China van vandaag er zonder twijfel heel anders had uitgezien!

Wil je meer weten over Mantsjoe, de Mantsjoes, of bijdragen aan Debtelin? *Neem dan contact op met fresco@manc.hu*

Wil je een exemplaar van Debtelin aanschaffen? *Eén adres: Debtelin.nl*

Opinie: “Het afschaffen van de richting Slavistiek is tekenend voor de krimpende Vlaamse blik”

Nvdr: Het volgende opiniestuk ter aanleiding van de afschaffing van de richting Slavistiek werd eind december 2016 in De Morgen gepubliceerd.

Stel je even voor: Chinese kranten die vol staan over de Verenigde Staten, een gevaarlijke, imperialistische natie die een grote bedreiging vormt. Maar geen journalist kent daar genoeg Engels om er de media te lezen, politieke speeches te volgen, of zelfs een interessant gesprek te voeren met een Amerikaan. Wat zouden wij daarvan vinden: een Chinese verslaggeving over de Amerikaanse presidentsverkiezingen zonder één journalist die de taal machtig is?

Beeld je verder in dat deze journalistieke onkunde zich over heel de Chinese maatschappij uitsmeert: nergens in het onderwijs is de kennis van Amerika een belangrijk punt. Aan de universitaire departementen als Geschiedenis, Filosofie, Kunst, Archeologie, Rechten, Economie, Psychologie, Pedagogie, Politieke of Sociale wetenschappen, komt in het verplichte curriculum alleen China aan bod, en bij uitbreiding ook Azië, maar de Verenigde Staten nauwelijks. Er is ook helemaal geen expertise aanwezig van andere dan Aziatische talen.

Maar er bestaat wel een kleine studierichting 'Americanologie', waar men Engels leert naast enkele inhoudsvakken over Amerika's geschiedenis, filosofie, kunst, archeologie, rechten en economie. Ondanks de negatieve berichtgeving waagt een groepje jongelingen zich hier vol goede moed aan. Spijtig genoeg is men door een langdurende economische crisis - veroorzaakt door de Verenigde Staten, natuurlijk - genoopt deze excentrieke studierichting weg te saneren. Zonder overleg met de betrokken docenten (zo gaat dat nu eenmaal in een autoritair land) en op basis van zogezegd pure cijfers wordt de studierichting ontmanteld.

Nee, in China gaat het er zo niet aan toe, noch in Japan, Rusland of de Arabische wereld. Maar wel in Vlaanderen. Terwijl Europa in elkaar stuikt en overspoeld wordt door gebeurtenissen uit een woelige wereld, hebben we nauwelijks expertise in huis om hiermee om te gaan: bijna niemand kan Russische kranten nauwkeurig lezen, Arabische blogs volgen, Chinese en Japanse politiek ontleden. En toch is er een grote nood aan deze expertise. In het Vlaamse

onderwijslandschap wordt die alleen opgebouwd in de Taal en Regiostudies: Arabistiek, Sinologie, Slavistiek en Japanologie. In alle andere departementen is die nagenoeg afwezig.

Nu worden deze kostbare niches van onderzoek en onderwijs verder ontmanteld in een poging tot 'modernisering'. Niet alleen Slavische studies, maar alle Taal- en Regiostudies aan de KU Leuven, momenteel samen goed voor 500 studenten, worden om economische redenen zwaar getroffen. Het is niet de eerste slag die ze moeten incasseren. Vlaanderens kennis van de wereld was al bedroevend en wordt nog verder afgebouwd.

We spreken ons niet uit over de cijfermatige berekeningen; we vertrouwen erop dat de faculteit Letteren haar werk correct gedaan heeft. Wat wel helemaal ontbreekt in de post-factum uitleg die gegeven werd, is enige reflectie over de grond van de berekeningen: de verdeelsleutel. De financiële tekorten worden voorgesteld als onbetwistbare feiten, terwijl ze duidelijk volgen uit beslissingen. Zo bijvoorbeeld ontvangen universiteiten voor studenten in Letteren ongeveer een derde van de financiering die andere studenten opleveren. En lessen voor kleine groepen worden in de berekening zwaar afgestraft. Maar erg vreemde talen vragen nu eenmaal om een langdurige en kleinschalige aanpak.

De cijfers weerspiegelen dus geen pure feiten, maar impliciete keuzes. Op basis van deze dominante visie is er niets aan de hand met Vlaanderen of ons universitair beleid. Maar de faculteit Letteren is blijkbaar - ondanks haar schitterende prestatie in de Times Higher Education ranking - de 'zieke man' die dringend etterende ledematen uit de Taal en Regiostudies moet amputeren om te kunnen overleven.

Er is een alternatief: investeren in echte kennis van de culturen en talen. Een universiteit die waarde hecht aan een grondig begrip van de wereld buiten ons, en die minstens enkele leerkrachten en journalisten met kennis van zaken wil vormen, zou hier een prioriteit van maken. Iedereen die onze universiteit van binnenuit kent, weet dat er op heel wat plaatsen geen gebrek is aan fondsen.

Wat Vlaanderen wel in een beangstigend snel toenemende mate mist, is visie. De hoop om het tij snel te keren is wellicht utopisch. Maar in een jaar waarin geld noch moeite gespaard wordt voor een eindeloze stroom aan projecten naar aanleiding van de 500ste verjaardag van Thomas More's *Utopia*, laten we onze stem horen. We hopen dat Vlaanderen en Europa zich

ooit weer zullen openen voor de wereld, zoals dit het geval was in de 16de eeuw, toen het boek *Utopia* in Leuven het licht zag.

Ondertekend door Arabisten, Japanologen, Sinologen en Slavisten van de KU Leuven: Klara Belmans, Pieter Boulogne, Adrien Carbonnet, Hans Coppens, Helge Daniëls, David De Cooman, Carine Defoort, Dirk Derhaeg, Liesje Geyskens, Junko Hamaya, Els Hedebouw, Maaike Mottart, John Nawas, Gino Schallenbergh, Jan Schmidt, Nicolas Standaert, Ena Takeyama, Willy Vande Walle, Kris van Heuckelom, Dimitri Vanoverbeke, Ingeborg Verplancke, Lien Verpoest, Xiaoli Wu, en Yukiko Yokohata

URL: <http://www.demorgen.be/opinie/het-afschaffen-van-de-richting-slavistiek-is-tekenend-voor-de-krimp-vlaamse-blik-b366f222/>

Filmnotitie

Kristof Van den Troost (2005)

We, the Workers (凶年之畔, 2017). Regisseur: Huang Wenhai 黄文海.

We, the Workers begint met een minutenlange montage die toont hoe arbeiders aan een enorme metalen constructie werken. Is het een boot, of misschien een vliegtuig? Het is nooit helemaal duidelijk, maar de nachtelijke duisternis en het oorverdovende lawaai van hamers en lasmachines waarin dit werk plaatsvindt geven de indruk dat dit het begin van een hyperrealistische dystopische science fiction film zou kunnen zijn en dat het misschien wel om een interstellair ruimteschip gaat. Deze lange, bijna experimentele openingsscène is de enige keer in deze film dat we arbeiders aan het werk zien, maar maakt meteen duidelijk in wat voor een omgeving velen van hen werken. Minuscuul, klein en kwetsbaar naast het metalen monster dat niettemin zonder hen niet kan verwezenlijkt worden, zo staan deze arbeiders ook in verhouding tot de samenleving, die hen vaak niet de veiligheid, waardigheid en financiële middelen gunt die hun werk nochtans verdient.

Huang Wenhai, ook bekend onder zijn artiestennaam Wen Hai, toont in deze documentaire hoe Chinese arbeiders zelf proberen hun lot te verbeteren door zich te organiseren in wat best omschreven kan worden als een ontlukende arbeidersbeweging. Dat is natuurlijk iets waar hun bazen niet zeer mee opgezet zijn, en is,

ironisch genoeg, nog minder iets waar de *Communistische Partij* veel begrip voor kan opbrengen. In deze bijna drie uur lange documentaire zien we hoe deze activisten trachten arbeiders in verschillende fabrieken te ondersteunen in hun onderhandelingen met de bazen. Ze geven advies rond onderhandelingsstrategieën, hoe men zich best gedraagt wanneer de politie een excuus zoekt om hun protesten te stoppen en hoe men meer arbeiders in acties kan betrekken. Soms behalen ze beperkte successen—een algemene loonsverhoging, of betere veiligheid op de werkvloer—maar over het algemeen blijft het een moeilijke en zelfs gevaarlijke strijd.

Dat wordt maar al te duidelijk wanneer een van de activisten die Huang volgt verdwijnt na een interview met een gewonde vrouwelijke arbeider in een ziekenhuis. Achteraf blijkt dat deze activist door een groep mannen opgepakt, afgetuigd en bewusteloos op een stuk braakland achtergelaten werd. Huang ontsnapte zelf maar nauwelijks: hij filmde het interview met de vrouwelijke arbeider, maar vertrok toen ze een waarschuwing kregen dat een verpleegster de politie gebeld had. In een recent interview onthulde de regisseur ook dat veel van de arbeiders en activisten die in de film verschenen sindsdien gearresteerd zijn geweest en dan weer vrijgelaten, als een vorm van waarschuwing. Huang zelf woont ondertussen “in verbanning” in Hong Kong, waar de laatste paar jaren al verschillende filmmakers hun toevlucht zochten.

Terwijl de gevoelige materie van de film tot nu toe het meeste aandacht heeft gekregen in de media, dient het gezegd te worden dat de film ook op artistiek vlak meesterlijk is. Huang volgt over het algemeen de low-budget, hyperrealistische stijl waar Chinese onafhankelijke documentaires bekend om staan, maar brengt op cruciale momenten een zekere hoeveelheid “manipulatie” in de mix. De eerder beschreven openingsscène is een goed voorbeeld, maar de scène waarin we de bewusteloze activist op de grond zien liggen is ook bijna zeker een reconstructie: de shot start vanuit vogelperspectief, tientallen meters boven de activist en gaat geleidelijk naar beneden, zodat we langzaam ontdekken dat er een lichaam op de grond ligt. Huang voegt ook een aantal scènes in waarin we meer over het privéleven van de activisten leren: de armoedige omstandigheden waarin ze leven, hun families, enzovoort. Er wordt over het algemeen weinig gesproken in deze scènes, maar Huang slaagt er op een indrukwekkende manier in om met enkele goedgelozen shots meer diepgang aan deze mensen te geven.

We, the Workers is gemaakt tijdens de laatste zes jaar, een periode die min of meer overeenstemt met de

gestaag krimpende ruimte voor een “civil society” in China. Of deze trend zich zal verderzetten is moeilijk te voorspellen, al lijkt er tot nu toe lijkt geen teken van beterschap in zicht. Beslist een moedige film, hopelijk is hij niet de zwanenzang van een periode waarin het burgerlijk activisme een beperkte plaats kreeg in de Chinese samenleving.

Proficiat

In deze rubriek brengen we nieuws over uw medesinologen. Heugelijk nieuws: stuur maar door naar onze redactie: kvdt11@hotmail.com

Een doctoraat voor...

Ilse Timperman (1995) behaalde een Ph.D. In History of Art and Archaeology aan SOAS, University of London met een proefschrift over "Early Niche Graves in Turfan Basin and Inner Eurasia".

Een baby voor...

Bram, een zoontje voor Els Ameloot (1999) en Bart Bogaerts, werd geboren op 28 maart 2017.

Moana, een dochtertje voor Tessa Willems (2012) en Febri Ekaprasetya, werd geboren op 12 juli 2017.

Een bruiloft voor...

Alice De Bontridder (2010) en Matthias Herreman (2009) traden in het huwelijk op 21 mei 2017.

Kristof Van den Troost (2005) en Tinky Wong trouwden in Hong Kong op 10 juni 2017.

Innige deelneming

Ronny Meuris (1983), een van de vroegste studenten Sinologie en Japanologie, overleed in februari 2017 te Gellik.